o státním dozoru na soukromé pojišťovny (tisk sn. 2572). Zabezpečení pojistníků má sloužiti t. zv. zabezpečovací fond, spravovaný pojišťovnami v rámci zákonných předpisů. Při úpadku pojišťovny tvoří tento fond zvl. konkursní podstatu pro uspokojení nároků pojistnických v I. pořadí. Osnova shrnuje předpisy o státním dozoru nad pojišťovnami a zavádí trestní sankce pro obor pojišťovacího práva. — Ústavně-právní výbor sněmovny zřídil dne 16. V. pro tuto osnovu zvl. podvýbor.

Senát schválil dne 4. V. vládní osnovu zákona (tisk sen. 1251 a 1258), jímž se doplňuje zákon ze dne 3. července 1924, č. 170 Sb. z. a nař., o hornických soudech rozhodčích. Účelem jeho jest odstraniti negativní kompetenční konflikty mezi hornickými soudy rozhodčími a soudy pracovními ve sporech o některé důlní práce nehornických subpodnikatelů. — Poslanecká sněmovna schválila tuto osnovu dne 17. V. beze změny (tisk sn. 2573 a 2578).

Nullum crimen sine lege. Účelnost této zásady stává se v poslední době oblíbeným předmětem úvah. V Německu byla po Hitlerově převratu odkázána mezi liberalistické přežitky a zavrhuje ji i známý pamětní spis pruského ministerstva spravedlnosti, který se pokouší o vytčení zásad, podle nichž by mělo býti upraveno trestní právo v Třetí říši. Trest nemá býti vázán na zákonnou pohrůžku, ale má nastoupiti i tehdy, jestliže čin je podle zdravého právního přesvědčení lidu hodný zavržení a jeho potrestání žádá právní myšlenka, která je podkladem určitého trestního zákona. Někteří dokonce dovozují, že nacionálně socialistickou revolucí pozbyla platnosti příslušná ustanovení výmarské ústavy i trestního zákoníka, která kodifikovala zásadu nullum crimen sine lege. — I když nutno připustiti, že v trestním právu bývá někdy obtížno určiti hranici mezi přípustným extensivním výkladem podmínek trestnosti a nepřípustným jich rozšiřováním podle analogie a i když se snad vyskytnou případy, kterých nelze pro nedostatek zákonného ustanovení potrestati, ač není pochyby, že jsou hodné trestu, přece je jisto, že zásada »bez zákona není trestného činu« klade proti zneužívání trestního práva překážku tak účinnou, že jí lze právě v dnešní době sotva postrádati. — Jinak je tomu, přihlédneme-li k důsledku, který se z uvedené zásady vyvozuje pro otázku časové působnosti trestních zákonů. Požadavek pokládaný dříve skoro za samozřejmý, aby nikdo nebyl potrestán přísněji než podle zákona, který platil v době spáchání činu, není již všeobecně zastáván v plném rozsahu. Výjimku z něho učinil na př. v Německu známý zákon »van der Lubbe«, který arci stanovil se zpětnou účinností trest smrti místo trestu na svobodě a tím zašel dále nežli je v zákonodárné praksi obvyklé; proto se setkal v odborných kruzích namnoze s odporem. O shodě tohoto předpisu s výmarskou ústavou však není pochyby. (Podle čl. 116 této ústavy může býti za jednání uložen trest jen tehdy, byla-li stanovena jeho trestnost — ne tedy způsob trestu — dříve než čin byl spáchán.)